

KERTVÁROSI Krónika

Az Újpest-Kertvárosi Szent István Plébánia lapja
XXII. évfolyam 2. szám • 2017. március

A TARTALOMBÓL: Hamvazószerda és a nagyböjt | „Elfogadással támogat a közösség” | Élő kövek | Húsz év egy közösség szolgálatában

LELKIPÁSZTORI KÖSZÖNTŐ

Nagyböjti szent idő

Ebben az időben egyházunk meghív bennünket az önvizsgálatra, a megtisztulásra. Merre tartunk? Merre menjünk? Menjünk Jézussal a pusztába vagy éppen a Tábor hegyére, ahol találkozhatunk vele! Ő élő vizet akar adni nekünk, ahogy a számariai asszonynak tette. Legyenek elhatározásaink, ígéreteink, amik közelebb vezetnek hozzá! Higgyük el, vele mindig könnyebb lesz! „Milyen sokszor elhatározunk, hogy valamit többé nem teszünk. Igyekszünk megszabadulni visszatérő bűneinktől, rossz szokásainktól, és mégis, újra meg újra elbukunk. Ilyenkor sokszor értéktelennek, alávalónak érezzük magunkat. Ez azonban kísértés, ne dőlünk be neki. A kísértő mindenáron bizalmatlanságot akar bennünk kelteni Isten iránt. Az a célja a gonosznak, hogy elszakítson bennünket Istentől, mert akkor szabadon garázdálkodhat.”

Legyünk őszinték, és bátran tartsunk ki a jóban, a tiszta szívűségben! „Használjuk” papjainkat, végezzük el a szentgyónásunkat, higgyük el, milyen nagy erőt ad önma-

gunk és mások számára is a mi tisztaságunk. Sok lehetőségünk akad most ebben az időszakban is a forráshoz járulni.

A vasárnapi és a hétköznapi szentmisék, a szentségimádások végtelen erőforrást jelentenek számunkra.

Ne engedjük, hogy „csak akkor imádkozunk, ha marad rá időnk. Milyen helytelen felfogás! Ezzel elvágjuk magunkat az Éltető Forrástól! Istennek nem csupán a maradékot kell adnunk, hanem az egészet. Életünk akkor fog kivirágozni, ha teljesen rábízzuk Istenre, hiszen csak Ő tudja tökéletesen, hogy mire szánt minket.” Tudjuk, sokféleké-

pen lehet böjtölni. Nem csak azzal, ha nem eszünk húst. Ha szerda és péntek, akkor kenyér és víz. Én most ezt tartom.

Lehet csatlakozni és felajánlani. Minél több időt neki adni, ő már nekünk adta önmagát teljesen, így most rajtunk a sor! Áldott készületi időt kívánok minden testvérnek!

István atya

(Az idézett részek Csernáth Zoltán atyától származnak a *Keresztút* c. elmélkedéséből.)

A közösségünk: ajándék Istentől

Nemrégiben volt egy tanulságos beszélgetésem. (Na jó, nem egy, de most csak az egyikről szeretnék írni.) Beszélgetőpartnerem furcsa szemléletmódot választott, s előfeltevése az volt, hogy csak neki lehet igaza, de inkább véleménye is. S hogy tovább növelje köztünk az „egyenlőséget”, bármilyen okfejtésbe kezdtem, az ellenérve egyhamar az volt, hogy „te még fiatal vagy”. Így hát „jól” elbeszélgettünk; ő elmondta, miről mit kell gondolni, én pedig mindenhez fiatal voltam még. Persze túl azon, hogy ez végtelenül lenéző magatartás, általánosítása is rettentő káros. Persze, nagyon sok élethelyzet előttünk, fiatalok előtt áll még, gondolkodásunk, szemléletünk érlelődik, megannyi tapasztalat vár még ránk – no de azért, ugye, lehetnek még érvényes gondolataink? S ha az nem baj, hogy megfogjuk a munka végét és teszünk a köz érdekében, akkor a meggyőződésünk szerinti jó kimondásának lehetőségét, igazságunkat sem érdemes elvitatnia senkinek.

Be kell valljam, ebben a beszélgetésben érintettük a kertvárosi közösség állapotát is. Ő szkeptikus, én optimista voltam. Ő csak ritkán jár erre, én – sokatokkal együtt – itt „élek”. Látom mindazt, ami az elmúlt egy-másfél évtizedben történt. Látom mindazt, ami most történik: egy élő, virágzó, számos szép gyümölcsöt hozó közösséget. És őszin-

tén: ez felemelő! Olyan közösséget látok magam körül, ahol nagyszerű kezdeményezések születnek. Ahol termékeny kiscsoportok alakulnak vagy épp folytatják régen megkezdett, áldásos működésüket. Ahol sokan jönnek össze imára, közös gondolkodásra, ahol barátságok, szerelmek szövődnek, ahol sokan keresik a szabadidő közös, igényes eltöltésének módját különböző programokon. Ahová a gyerekek szívesen jönnek hittanra. Ahol, ha munka adódik, mindig akad, aki elvégezze, legyen szó sövényültetésről, szemétszedésről, órajavításról, karácsonyfa-állításról vagy a templom nagytakarításáról. Támogató közösség vesz körül mindannyiunkat: hamar megszerveződnék a komatálazások, s ha egy család nagy kihívások elé néz, a közösség néhány nap alatt jelentős segítséget biztosít. Él a szolidaritás eszméje, a felebaráti szeretet krisztusi tanítása szerint.

S hogy ez így lehet, megannyi ember szolgálatának gyümölcse. Köszönet illet érte sokakat, civileket és papokat egyaránt. Régieket és mostaniakat. Vezetőket és csendben a háttérben szolgálókat. A közösségért imádkozókat.

Nagy érték a mi kertvárosi közösségünk! Nem véletlenül vagyunk ilyen sokan, akik otthonra találunk benne. Hívjunk meg erre az öröme másokat is, és szolgáljuk kitartóan!

Vágvölgyi Gergely

Imádság egyházunkért

Uram, Jézus, Neked ajánlom egyház-községünket!

Ajándékozz meg mindannyiunkat azzal a buzgalommal, amelyet látni szeretnél bennünk! Engedd, hogy mindannyian ugyanazon cél felé

törekedjünk, és együtt haladjunk a hozzád vezető úton; örömet, bánatot megosztva példaképül szolgáljunk egymásnak, és egymást mindig csak a jóra buzdítsuk!

Neked ajánlom a plébániánk terü-

letén működő közösségeket, azokat is, amelyeknek nem vagyok tagja. Engedd, hogy őszinte szeretetben ők is egészen a Te szolgálatodnak szenteljék magukat!

Ámen.

Új szívet és új lelket!

Hamvazószerdával kezdetét vette a nagyböjt. Mit is jelent számunkra ez az időszak? A megújulást, az újrakezdést. Idén az első böjti nap egyben a naptári tavasz kezdete is, de úgy gondolom, nem véletlen, hogy a természettel együtt lelkünk is újjászületik. Otthonokban még ma is szokás a tavaszi nagytakarítás, ami a hosszú tél után frissességet, lendületet hoz. A megújulásra tehát szükség van magunkban és a környezetünkben is. Ehhez fel kell hagynunk a régi létmódunkkal és önfegyelmet, böjtöt kell tartanunk. Hogyan kell böjtölni?

Egyházunk mára nagyon egyszerűvé tette a böjti fegyelmet, ami viszont azt eredményezi, hogy mindenki a saját belátása szerint választhat mértéket. Jézus azt mondja: „aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és úgy kövessen engem”. Amikor valami olyanról mondunk le, ami igazán fontos vagy élvezetes a számunkra, akkor tulajdonképpen önmagunkat tagadjuk meg. A sok apró lemondásból pedig összeáll a kereszt, amit Jézussal együtt kell vinnünk a Golgotára.

Természetesen nem önostorozásra, de igazi lemondásra kell törekednünk, mert az Isten is nagy áldozatot hozott értünk. A 20. század meghurcolt szentjei is azt támasztják alá, hogy szenvedések közepette is megmarad az ember szabadsága arra vonatkozóan, hogy értelmet adhat a fölöslegesen tűnő szenvedéseknek is. A legnagyobb jó, amit tehetünk életünk folyamán, ha minden nehézséget feljárnunk másokért. Ne keserű arcúak legyünk, hanem úgy, hogy csak az Isten tudja.

Szent Pál ezt írja a korintusi levélben: „Amit vetsz, nem kel életre, ha előbb meg nem hal” (1Kor 15,36). A keresztség szentségének – amit húsvétkor ünnepélyesen is kiszolgált az egyház a nagyszombati liturgiában – lényege is azt jelenti: az ember meghal a bűnnek, hogy Krisztusban új életre szülessen. Áldozattá kell válni, hogy életünk legyen a föltámadáskor. Erről szól a nagyböjt, ez a küldetésünk. Haljunk meg önmagunk számára, hogy Isten föl tudjon minket használni mások javára!

Faragó András

TUDÁSTÁR

Hamvazószerda és a nagyböjt

Hamvazószerdával veszi kezdetét a húsvétra felkészítő negyvennapos nagyböjt. A hamvazószerda, latin nevén *feria quarta cinerum*, nem ünnep, de kiemelt hétköznapja az egyházi évnak. Léte matematikai szükségszerűség, mert a böjtöt valamikor el kell kezdeni. A 40 napos böjt kezdőnapját úgy számítjuk ki, hogy húsvétvasárnaptól visszaszámolunk 6 hetet, majd ebből levonjuk a 6 nem böjti nap vasárnapot, és az így kapott 36 napot megtoldjuk 4 nappal „visszafelé”. Így jön ki ez a szerda. A keleti keresztény testvéreink számára a szombat sem böjti nap, ezért náluk egy héttel hosszabb a böjt ideje.

A 40-es szám úgynevezett archetipikus szám, mely végigvonul a zsidó-keresztény hagyományon a világ teremtésétől kezdve. Jelentése: hosszú idő. Pl. 40 napos özönvízzel pusztította el Isten a világot (Noé bárkája), a zsidók pusztai vándorlása Egyiptomból az ígéret földjére 40 évig tartott. Az anyagi világ büntől történő megtisztulásának,

a rend helyreállításának szimbóluma is ezért a 40-es szám, ennek szellemében köszön vissza az Újszövetségben Jézus Krisztus 40 napos böjtje.

A hamvazószerda arra a régi hagyományra vezethető vissza, hogy a megtérni készülők, a *katekumenek* hamut szórtak a fejükre a húsvéti keresztség előtti vezeklésük részeként. E napon a püspök a nyilvános vezeklőket – akik hittagadást, gyilkosságot vagy házasságtörést követtek el – meztelábasan, zsákruhába öltözötten a templomba vezette. A bűnbánati zsoltárok elimádkozása után fejükre hamut hintett, és kiutasította őket a templomból, miként Isten is kiűzte az első emberpárt a Paradicsomból. A kiutasítottaknak egészen nagycsütörtökig tilos volt belépniük a templomba. (Képzeld el, hogy micsoda lelki erő és elszántság kellett ehhez a nyilvános gyónáshoz!)

A bűnbánati felkészülést kezdetektől fogva gyakorolták a hívek, azonban ebben a formában csak a 7. századtól vált

szokássá. Az ily vezeklőkhöz később más buzgó keresztények is csatlakoztak alázatosságból, és ők is meghamvaztatták magukat. A hamvazkodás végül a XII. századtól lett általános egyházi szertartás, miután 1091-ben, a Beneventóban tartott zsinaton II. Orbán pápa elrendelte a hívek számára a hamvazkodást a bűnbánat látható jeleként, vagyis hogy a papok minden keresztény homlokát hamuval kenjék meg ezen a napon. Kezdetben a férfiak fejére szórtak hamut, a nőknek pedig homlokukra rajzoltak hamuból keresztet. Ma az utóbbiból áll a szertartás mindkét nem számára.

A szertartás során használt hamu az előző évben megszentelt és elégetett barkából (keleten pálmaágból) származik, melyből a pap egy keveset a két ujj közé vesz, és egy keresztet rajzol a hívek homlokára, miközben ezt mondja: „Emlékezzél, ember, hogy porból lettél és porrá leszel” (*Memento homo, quia pulvis es, in pulverem revertis*).

A hamu a tűz megtisztító, megújító erejét közvetíti, a földi dolgok időhöz kötöttségének, az emberi mulandóságnak a kifejezője. A hamu egyúttal az alázatot, a hamuval való bedörzsölés az élet hívságairól való lemondást is szimbolizálja. Farsang végeztével utalhat arra is, hogy vegyük le végre maszkjainkat, haladjuk meg hétköznapi személyiségünket, ami eltakarja igazi lényünket.

Ugyanakkor a hamu a tűz megtisztító, megújító erejének is a közvetítője. Mivel régen a hamuból nyert hamuzsírból készítették a korabeli szappanokat, ezért a hamu a megtisztulás és az újjászületésnek is a jelképe. Az újjászületés lehetőségére figyelmeztetve egészítette ki a II. vatikáni zsinat a fenti formulát a „Térj meg, és higgy az evangéliumban!” felszólítással.

Bár a „hamuban ülés” nem egy keresztény aszketikus forma, a hamvazkodás gyökerei igen régi keleti szokásra vezethető vissza. A hamu feje szórása és a ruha megszagatása ugyanis a szomorúság és gyász jele volt az egész ókori Keleten. A Bibliából tudjuk, hogy a zsidók a bánat jeleként hamut szórtak a fejükre, zsákba öltöztek és megszagatták ruháikat. A Tórában Józsué könyve így ír erről: „Józsué pedig megszagatta ruháját, arccal a földre borult az Úr látája előtt és úgy maradt estig Izráel véneivel együtt. A fejükre port hintettek.” (Józsué könyve 7,6)

A hamvak a halállal kapcsolódtak össze, mivel az ókorban elterjedt szokás volt a halottak elhamvasztása és a hamvak elhelyezése, tárolása többé-kevésbé díszes urnákban. Vagyis a hamuval hintés nemcsak a bűnbánatnak, hanem az elmúlásnak is ősi jelképe, mivel a hamu a halálra figyelmezteti az embert.

Még a római császárok sem voltak annyira gögösek, hogy ne érezték volna annak a fontosságát, hogy két lábbal a földön járjanak. Félistenként köszöntötték őket egy-egy győztes hadjárat után, ők viszont maguk mellé állítottak egy rabszolgát, akinek az volt a feladata, hogy újra és újra a császár fülébe súgja: „Császár, ne feledd, te is csak ember vagy.” Ez a nagy üzenete hamvazószerdának a keresztény ember számára: arra figyelmeztet, hogy az életünk mulandó, van kezdete és vége. Életünk végén egyik leszünk a

föld porával, s nem szabad elodáznunk ennek a fölismerését, mert most van itt az idő, hogy a megtérés útjára lépjünk.

Ezen a napon felolvasott három szentírási szakaszban az ószövetségi a megtérésről szól (Joel 2,12-18), ezt mélyíti el Pál üzenete (2Kor 5,20-6,2): most van itt a kiengesztelődés, a megbánás, a bűnbocsánat ideje, vagyis a nagybőjt a magunkba fordulás, az újrakezdés, az üdvösségünk művelésének lehetősége. Az evangélium pedig Jézusnak a hegyi beszédben olvasható tanítása a böjtről: amikor böjtölünk, ne legyünk búsképűek, képmutatók, hanem illatosítsuk be magunkat, örvendezzünk, hogy ne lássák az emberek a böjtölésünket, csak a Mennyei Atya, aki megfizet nekünk (Mt 6,1-6.16-18).

Hamvazószerdán szigorú böjt van! Ezen a napon háromszori étkezés mellett csak egyszer lakunk jól, húst pedig egyáltalán nem eszünk. Nagyböjt péntekjein szintén tartózkodunk a hús fogyasztásától, és a keresztúti ájtatóságon veszünk részt a templomban. A lemondás, Krisztus követése a szenvedés útján. Ez a keresztthordozás az alázat útja, egyfajta aszketikus készülék, része a húsvét előtti „lelkigyakorlatnak”. Persze nemcsak a húsról lehet lemondani. Az igazi áldozat az, hogy arról mond le az ember, ami igazán kedves neki: az édességről, az internetezésről, bármiről. A nagyböjt az elcsöndesedés és a visszavonulás időszak. Lemondás mindarról, ami a rohanó hétköznapiak során hozzátapadt az életünkhöz, s mint felesleges koloncot kitarotán hordozzuk.

Jó, ha tudjuk, hogy a hamvazkodás az úgynevezett szentelmények közé tartozik. Ez ugyanúgy Isten kegyelmét közvetíti, mint a hét szentség. A különbség az, hogy míg a szentségeket Jézus alapította, a szentelményeket az egyház hívta életre. Ilyen például a Balázs-áldás, de a temetés is. Talán nem közismert, hogy a hamvazást nemcsak felszentelt pap végezheti! „Elegendő” hozzá lelkipásztori megbízott is, akinek például áldoztatási engedélye van. Mivel a hamvazás nem szentség, megengedett, hogy a balázsoláshoz hasonlóan nem katolikus keresztényeknek is kiszolgáltassák. Sőt meg nem keresztelkedetteknek is, bár az ő esetükben ennek vannak feltételei. Aki kéri, annak hittel kell kérnie, tehát ha nem is keresztény, a keresztény hit felé kell fordulnia, hisz a hamvazkodás nem valamiféle folklór, hanem a hit eszköze. (Az evangélikus egyházban nem szabályozott, úgymond csak megmaradt szokás a hamvazkodás, szent tartalma nincsen. A református egyházban nem tartották meg ezt a hagyományt. Mint ahogyan a böjtöt sem, mert Kálvin és Luther a korabeli böjtölést merő formalitásnak gondolta. Jó hír viszont, hogy az utóbbi időben az ökumenének köszönhetően egyre több protestáns gyülekezet fedezi fel a böjtölés értelmét, célját és mélységeit, és tér vissza az anyaszent-egyház tradíciójához.)

A most kezdődő böjti időszakban tehát az a feladatunk, hogy elhamvasszuk ragaszkodásunkat mindahhoz, ami múltékony bennünk, és megtaláljuk a böjti átalakulás során Istennek tetsző múlthatatlan lényegünket.

Dr. Hollósy Ferenc

CSALÁDRÓL CSALÁDRA

„Elfogadással támogat a közösség”

A Családról-családra rovat keretein belül ez alkalommal a Brilló-házaspárt és gyermekeiket ismerjük meg közösen, Kláritól pedig egy nagyon finom gyümölcsös piskóta receptjét kapjuk a nagyböjti vasárnapokra.

– **Kérlek, mutassátok be magatokat!**
– CSOBÁN: Mi vagyunk a Brilló család, a gyerekek Anna és Benedek, szülei Klári és Csobán. Klárral 13 éve ismerjük meg egymást, egy közös barátunkon keresztül. Társat kerestünk mindketten, akiben megbízhatunk és akivel tartalmas életet kialakításában gondolkozhatunk. Egy-másba szerettünk, s kapcsolatunkban idővel eljutottunk a felismerésig, hogy össze akarjuk kötni a sorsunkat. 9 éve összeházasodtunk, egymásnak tett eskünk máig tart-

ja bennünk a lelket, és hiszünk benne: kitartunk egymás mellett. Isten közelségére, keresztény hitünk megélésére nem sokkal házasságkötésünk előtt szólított meg minket valamiféle üzenet, így kerültünk kapcsolatba a keresztény közösséggel. Utunk elején Szeghalmi Ambrus atya vett minket szárnyai alá Kalocsán, Klári szülővárosában. A vele folytatott bensőséges beszélgetések vezettek minket. Értékes gondolatokat osztott meg velünk az Isten és a család szeretetéről, szerepéről, értelméről az ember életében. Beszélgettünk emberi gyarlóságunkról és Jézus Krisztus hozzánk szóló üzeneteiről. Tetszett, hogy realista, a világi és szakrális kérdések összefüggéseit egyszerű módon magyarázta, közel volt hozzánk, így nagy veszteség volt mikor el kellett búcsúztatni, Isten nyugosztalja. Picit később Bíró

László püspök atya volt nagy hatással ránk. Ebben az időszakban döntöttünk úgy, hogy majdan születendő gyermekeinket keresztén-katolikus hitben és értékrend szerint neveljük fel, s ehhez számukra példát mutatva igyekszünk majd a hátteret megteremteni. Újpestre költöztünk, itt alapítottunk család- az én javaslatomra, de végül közös akaratból.

– Mivel foglalkoztok?

– CSOBÁN: Én Újpesten nőttem fel, 40 éves vagyok, elektronikát tanultam, érettségi után dolgozni kezdtem, s munka mellett tanultam tovább. A Szent István Egyetemen végeztem HR szakon, jelenleg vezetőként dolgozom egy ismert amerikai tulajdonú kábeltevé szolgáltatónál, ahol üzemeltetési szakterületen tevékenykedek.

– KLÁRI: Kalocsa a szülővárosom, ott nevelkedtem. A gimnázium után nyakamba vettem a világot, s miközben Németországban, majd Angliában próbáltam szerencsét, idegenvezetőnek képeztem magam, majd egy merész álmom megvalósításába kezdve Londonban fodrásznak tanultam. Azóta is ebben a szakmában dolgozom, egy belvárosi szalonban szépítem a vendégeimet.

– Van hobby, amivel foglalkoztok?

– CSOBÁN: Hobby? Milyen rég is volt már! A munka mellett, ami idő marad, a családdal töltöm, egy ideje már nem gondolok a hobbyra, mint saját magamra fordított időre, kedvtelésre. Ettől függetlenül rátapintottál, Atya: nagyon hiányzik valami olyan szabadidős tevékenység, melyhez hűz a szívem. Régebben a természetjárás, a vízi túrázás és a kerékpározás volt a favoritom. Manapság ünnep, ha hente eljutok uszodába. A trend pozitív, hiszen a gyerekekkel téli sportok területén idén előreléptünk, korcsolyázni, és szánkózni már mindenki szeret a kis családjában.

– KLÁRI: Én kerékpároztam fiatalkoromban és most is nagyon szeretnék, de még nem jött össze. Nem találtuk ki, hogy hol tudnánk a bicajokat tárolni. Szeretek kirándulni a természetben, főleg tavasszal élvezem az ébredő erdő világát.

– Kérlek Titeket, mutassátok be gyermekeiteket is!

– KLÁRI: Anna nyolc, Benedek hat éves gyermekünk. Boldogságunk, s szemünk fénye mindkettő és persze kicsorduló könnyeink forrása úgyszintén, a szavak minden értelmében. Mi miattuk vagyunk azok, akik, s értük leszünk többek, ha az utunkon az van kijelölve számunkra. Ezzel nem árulunk el titkokat (mindketten mosolyognak). Mindketten a Szent János Apostol Katolikus Általános Iskola és Óvoda növendékei. Anna második iskolás, Benedek még óvodába jár. Szeretnek tanulni, nagyon nagy a mozgásigényük. Szívesen úsznak és foglalkoznak állatokkal – nem is értem, hogyan alakult ez így a panelban, talán a vidéken töltött nyári élmények miatt. Néptáncot szeretnének tanulni mindketten, ezért ilyen lehetőségeket kezdünk majd felderíteni a közeljövőben.

– Hogyan kezdtetek kötődni a plébániához, s hogyan kapcsolódtok be a közösség programjaiba?

– CSOBÁN: A kertvárosi plébániával a Baba-Mama Klubbon keresztül kerültünk kapcsolatba, mivel a családi

fészekhez közel kerestünk barátságos és befogadó közösséget. Ez a választás egyértelműen Klári érdeme, hiszen Ő kezdte kiépíteni a közösség tagjaival a barátságot. Már több éve rendszeresen járunk ide misére, s amikor jól jön ki a lépés, minden egyéb meghirdetett programba is igyekszünk bekapcsolódni. Kevés családot ismerünk, de szerencsére időről-időre egyre több ismeretségünk szövődik, s örömmel állítom: nagyon kedves és értékes emberek járnak ide. Nem vagyunk nagyon bátrak, de tolaodóak sem, s mivel a keresztény közösségben utunkra már felnőttként léptünk, így sokszor figyelni, s tanulni vágyunk, mintsem nagyon a forgatag közepében lenni. Jó, hogy itt elfogadnak minket így is, s ezzel az elfogadással is támogat a közösség bennünket a vallásunk megélésében, a keresztény-katolikus hagyományok mélységeinek felfedezésében.

– Milyen az imaéletetek?

– KLÁRI: Az előbbi gondolatokat követve fejlődőképesnek mondanám, és ezt a folyamatot fontosnak is tartjuk. Első sorban a gyerekekre koncentrálnak, másodsorban magunkat is igyekszünk fejleszteni, s megtalálni, hogyan építhetünk bensőséges viszonyt imáinkon keresztül Istennel. Minden étkezésnél áldást mondunk és hálát adunk az Úrnak, tudatosan egyre gyakrabban mondunk a gyerekekkel lefekvés előtt imádságot, – ezt Te tanítottad nekünk, Atya, egy éve, mikor itt jártál nálunk. Együtt járunk misére, s a gyerekekkel olvassuk a képes Bibliát, beszélgetünk a történetekről. Ma van a születésnapom, s ebből az alkalomból legutóbb kaptam egy kártyát a templomban – ez is szép szokása a közösségnek –, melyen a következő üzenet állt: „Hagyd az Úrra utadat!”. Megnyugtató, bölcs gondolat, mely az igyekezettel társult törekvésünk mellett valamiféle tudatos lazaságot hozhat az életünkbe, miközben azt sugallja, hogy bizalommal vessük alá magunkat a felsőbb akaratnak. Hiszek benne.

– Van-e olyan része a közösségnek, amelyhez szívesen kapcsolódnátok?

– CSOBÁN: Mindketten szívesen csatlakoznánk olyan kisebb csoporthoz, akik a Bibliát olvassák, és az olvasotokról beszélgetnek.

– Mi a kedvenc sütétek?

– KLÁRI: Gyümölcsös piskóta (egyensúly piskóta):

István atya

Gyümölcsös piskóta

Hozzávalók: tojásonként 5 dkg cukor, 5 dkg liszt, 5 dkg vaj (egy átlagos közepes méretű tepsiben 5 tojásból készül), fél csomag sütőpor, szezonális gyümölcs (meggy, cseresznye, alma, szilva)

Elkészítése: Először a cukrot (lehet kristálycukor) a vajjal habosra keverjük, majd a tojás sárgáját egyesével hozzáadjuk. A sütőporos lisztet belekeverjük. A tojásfehérjét habbá verjük, majd az előbbi masszába óvatosan beleforgatjuk. A tepsit kivajazzuk, kilisztezzük. A tésztát beleöntjük a kikent tepsibe, és szezonális gyümölcsöt szórunk bele ízlés szerint. 180 Celsius fokra előmelegített sütőben 30 percig sütjük.

Jó étvágyat kívánunk hozzá!

„A hitet tartsuk meg!”

Biztos veled is volt már úgy, kedves olvasó, hogy átsiklottál valami fölött, amit pedig fontos lett volna elolvasnod. Velem is ez történt, mikor kérdőre vontam István atyát, miért csak családokat mutat be a rovatában. Később vettem észre, hogy a rovat címe Családról családra. Mikor felvettem, kikkel kéne szerintem még riportot készíteni, azt mondta, csináljam meg.

Kérlek, kedves olvasó, tarts velem, és nézzünk a gyökerére ennek a közösségnek – legyünk radikálisok. Az a közösség, amely ismeri a gyökereit, őseit, bővebben fogja majd teremni gyümölcsseit is. Nem egyéb a cél, mint felkutatni és megismerni azt, hogy csináltak közösséget a régi nagyok. Mi legyen ennek a rovatnak a címe? Mi más lehetne, mint Sillye Jenő – általam igen szeretett – dalának egyik sora:

<i>Épül az ország</i>	<i>Szépül az ország</i>
<i>Föld rejtékén a mag</i>	<i>Lélekből, Lélekből</i>
<i>Szárba szökken</i>	<i>mint élő kövek</i>
<i>Levelet hajt minden ág</i>	<i>Isten templomává</i>
<i>Szirmot bont száz virág</i>	<i>épüljete!</i>
<i>Illata szél szárnyain</i>	<i>Így épül az ország</i>
<i>tovaszáll!</i>	<i>Így épül az ország</i>
<i>Szépül az ország</i>	<i>Épül az ország!</i>

Sokat töprengtem, ki legyen az első, akit megkérdezhetnék, mondjon valami személyeset, biztatót a közösségnek a régi időkről. Végül is arra jutottam, hogy megkérdezzem Mihály Ritát, és elbeszélgetek vele arról, ők hogyan csináltak, hogy látta Péter bácsi ezt a közösséget. Mi volt az, ami őket ide kötötte, ami nekik itt a legjobbat jelentette.

Fogadjátok hát az új rovat első riportját!

– Kedves Rita! Meséld el, hogyan kerültetek ide a kertvárosi közösségbe!

– Péterék a Kossuth utcában laktak, ami a Kertvároshoz tartozott. A nagymamája alapító tag volt. A rokonságból képviselőtestületi tagok is voltak, Péter pedig itt volt elsőáldozó, bérházas. A Katolikus Körben az édesanyám és Péter szülei még együtt táncoltak. Ismerték egymást fiatal korukban. Aztán a Mária utcába költöztek, ami a Főplébániához tartozott, és ott volt egy kis szünet. A mi családunk pedig leköltözött (kitelepítették) Zalába. A szüleink tartották egymással a kapcsolatot, máig megvan a levél, amiben a kis első Péterke gratulál szüleimnek a születésem alkalmából. Csak nagy sokára kerültünk össze, és 9 hónapi távszerelem után esküdtünk Zalaegerszegen a ferences templomban. Pest és Zala között ingázott Péter, de a gyerekek még lent születtek. Egy szobakonyhás lakást kaptunk, először Angyalföldön, ahol másfél évet laktunk, aztán költöztünk vissza Újpestre. 35 éve, hogy visszakerültünk

a Kertvárosba. A gyerekek ide jártak hittanra, itt voltak elsőáldozók, bérházasok ők is. Mindegyik atyát végigkísértük valahogy. Akkoriban nem volt olyan nagy közösségi élet. Vasárnaponként itt voltunk a szentmisén. János atya egy-egy kirándulást csinált. Miután Rita lányunk meghalt, János atya felkarolt minket, és felkérte Pétert a hitoktatásra. Rita osztálytársai, akik nem jártak addig, elkezdtek hittanra járni, és őket tanította. Ez a megbízás májusban volt. Szeptemberben pedig elküldte iskolába, hogy tanulja ki a hitoktatást. Fel is vették, munka és hitoktatás mellett csinálta meg a hitoktatóképzőt. Az előtte lévő évben Lojzi bácsi már hitoktatta a gyerekeinket, abban az évben volt az első hittantábor Tornyiszentmiklóson. Azon már mindkét lányunk részt vett, és nagyon élvezték, nagyon tetszett nekik. János atya halála után Lojzi és Péter több hittanórát is átvett, és egy közösségépítés kezdődött akkoriban. Péter tanított, Emese pedig járt énekkarba, kirándulásokra, bálókra. Addig én a háttérrel biztosítottam, mentem velük, amiben kellett, segítettem. Amikor Lojziék elkezdtek a nyugdíjasok teadélutánját, annak a kivitelezésében is segítettem. A rózsafüzér-társulatban is kezdettől fogva tagok vagyunk. Amikor Peti beteg lett, sajnos nem tudtam menni az idősebbekhez sem, és a titokcserékre sem. Most pedig az unokák mellett segíték. Nagyon örültem annak is, hogy a tavalyi napközis nyári táborban mint unokavigyázó segíthettem Emesének. A Szent Mónika közösség találkozói este vannak, így szerencsére ide is el tudok menni.

– Milyen kedves emlékre gondolsz vissza szívesen?

– Régi kántorunk, Nagy Gyuri szólt mindig, hogy lehet menni szervezett zárandoklatokra, akár külföldre is. Azokra is nagyon szívesen emlékeztünk később vissza, bár akkor a gyerekek nagyon húzták a szájukat. Felnőtt korban már másképp látják ők is. A kirándulások, a zárandoklatok nagyon jók voltak! Pilis, budai hegyek, buszos kirándulások. Gyerekek, felnőttek együtt. Az időseknek is meg kell találni a kapcsolatot a fiatalokkal, és a gyerekeknek is szükségük van erre. Sok helyen nincs nagypapa, nagymama, és így a gyerekek ragaszkodhatnak egy idősebb testvérhez. Talán így jobban meg is értik egymást, ha a templomban vagy más közös fórumon együtt lehetnek. Azt is el tudom képzelni, hogy együtt templomokat látogatóink, más közösségeket is, és művészi értékeket is megismernénk.

– Kedves Rita, meséld egy kicsit a családról!

– Azt már meséltem, hogy Péter és az én szüleim ismerték egymást. Apám horthysta katona volt, ezért telepítettek ki minket Zalába. Emiatt azt mondták szüleimnek, ne is álmodjanak arról, hogy a gyermekeik továbbtanulhatnak. Én voltam a legidősebb gyermekük. Elég szegényen, de mégis szeretetben, örömben éltünk. A templomba mindig be kellett bicikliznünk, ekkor a nagyobbak vitték

a kisebbeket a bicikli csomagtartóján. Végül is én Nagykanizsára, a húgom Hévízre került, mert Egerszegen nem juthattunk volna be a középiskolába. Így végezhattunk technikumot. Mire a harmadik húgom került középiskolába, addigra enyhébb volt a helyzet, de érettségi után mind levelezőn tudtak csak továbbtanulni. Én meg nem is tanulhattam tovább, mert apám már 60 éves volt, amikor én érettségiztem, és munkába kellett állni. Szakmám volt, hála Istennek, és kaptam is állást. Tudtam, hogy ki kell a testvéreimet taníttatni. Mire a legkisebb húgom is leérettségizett, addigra mentem én férjhez. Ami képzéseket aztán elvégeztem, mind munka mellett tettem. A többieknek így lett diplomájuk. De jó volt így, nem bánom egy percig se. Nem bánok semmit, mert ha az ember elér egy bizonyos kort, rájön arra, hogy az a rossz, ami érte, valami miatt kellett és valami jó származott belőle. Mert ha most így visszanezdek, a legnagyobb rossz – amit kitörölnék – Rita lányunk halála. De ez vezetett el oda, hogy Peti hitoktató lett, és így a közösségbe bekerüljünk és bent maradjunk. 16 évet hitoktattott. Akkor hagyta abba, amikor lebénult. Egész addig teljes szívvel és lélekkel, nagy szeretettel csinálta. Az ő betegsége, az is egy másik rész. Az is lehet, hogy az a türelem, amivel ő elviselte, nekünk meg kellett tanulnunk; ezzel is együtt kell élni. És az unokák is nagyon szépen viszonyultak hozzá. Soha nem volt ebből baj. Akkor vált a betegsége visszafordíthatatlanná, amikor Máté született, ezért Máté szerette volna mindig, hogy a nagypapa járjon. Mikor meghalt a nagypapa, képeket rajzoltak, és ezen a képen látod, hogy át van húzva az ágy, a toloszék és oda van rajzolva a nagypapa a Jóistenhez közel. Nem biztos, hogy ilyen lelkiviláguk lett volna a gyerekeknek, ha ezt másképp kezeljük. Jöttek, és akármennyire is rosszul volt Peti, az unokáktól mindig jobban lett. Ha felültettük, játszott velük, meg amennyit tudott, megtett

értük – és a gyerekekben ez megmaradt. És talán ez fogékonnyá teszi majd őket azok iránt, akikkel az életben találkoznak. Nem biztos, hogy a gyerekek csak a szépet, a „happyt” kell látni. Kell az árnyoldalt is. De nem csak ez a hat év volt. 2016 július 31-én tartottuk a negyvenedik házassági évfordulónkat. Bár akkor is nagyon rosszul érezte magát, de a család kedvéért kibírta, és nagy öröm volt az áldásban együtt részesülni. Ott voltak a gyerekek is, akkor készültek az utolsó képek.

– **Mit üzenne Péter bácsi a következő generációnak?**

– Amivel Péter elbúcsúzott: a hitet tartsuk meg! Én ezt azzal egészíteném ki, a legfontosabb a szeretet! Sok minden éri az embert, de türelemmel, odafigyeléssel és összetartással megoldható. Megvan a szeretet utáni vágy mindenkiben – ha szeret ide járni és szereti a közösséget, akkor meg fog maradni. A szeretet összetart. Még a torzsalkodások ellenére is. Akkor legyűröm magamban, hogy nem szimpatikus annyira a másik, de ő is ide jár, én is, hát majd valahogy megtaláljuk a közös hangot. Nem szabad feladni – annyi minden jó történhet. Megismerhetnek másokat, élethelyzeteket – már ezért is érdemes. A kinti világ nem tudja elszippantani őket, ha itt az igazi közösség megvan, mert akkor itt fogja jó érezni magát. Igaz, vannak olyanok is, akik nehezebben barátkoznak, nehezebben oldódnak fel. Akkor annak utána kell menni, meg kell próbálni velük is kapcsolatot kialakítani. Lehet, hogy többen lennének, ha nem zárkoznának annyian magukba. Nem biztos, hogy kell a sok különóra a gyerekeknek. Szakítson időt arra, hogy a közösséget építse. Nem biztos, hogy azt a sok különórát majd mind kamatoztatni fogja, de ha van egy közösség, egy háttér, abból sokat kaphat!

– **Kedves Rita! Köszönöm a sok szép gondolatot, amiket velünk megosztottál!**

Gerseiné Molnár Kata

Húsz év egy közösség szolgálatában

1997-ben kezdődött. Először a szándék született meg: adjunk másoknak is azokból a kincsekből, amit kaptunk a jezsuita tanfolyamon, lelki gyakorlatokon. Valahogy így gondolkodhatott a Keszthelyi házaspár, Ági és Laci.

A jó szándékot tettek követték. Társakat kerestek, akikkel megoszthatják tapasztalataikat, imában való örömeiket. Így hozták el plébániánkra a Szent Ignác-i imamódot, a szemlélődő imát.

És szép lassan közösség szerveződött körjük. A növekedésnek köszönhetően két csoport alakítása vált szükségessé. S mert ahol a szív bőségéből szól a száj, ott kell legyen a Lélek is. Hiszem, hogy ott volt közöttünk, és „elmét derítő tiszta lángja” szívünk homályaira is rávilágított.

A Szent Ignác-i imaskola alapja az Isten Igéjével való mindennapi találkozás, a napi Szentírás-olvasás. Erre tudatosan fel kell készülni, magunkban és magunk körül csendet teremtve.

Az imaközösség a karácsony, húsvét és pünkösdöt megelőző időszakban hetente egy alkalommal

találkozott a plébánián. Ott került sor a megosztásra.

Az elmúlt húsz évnek mindannyian megtapasztaltuk jó gyümölcseit.

Növekedett a hitünk, megerősítettük azt egymásban. Közelebb jutottunk Isten, önmagunk és egymás megismeréséhez. És csak remélni merem, helyes szeretetéhez is.

Egy apró emléket szeretnék most felidézni.

Valamikor 1998 tavaszán, Ági hívásának engedve, én első alkalommal vettem részt az imacsoport találkozásán. Nagy naivitással és óvodás kislánnyal érkeztem, aki mellém telepedett le. Ági a maga tapintatával és bölcsességével úgy rendezte, hogy boldogan átült mögém színező füzetével. A mi figyelmünk pedig nem kalandozott el a kedves gyermek arcán, keze munkáján. Ott minden és mindenki a helyére került. Ez 19 éve történt.

S hogy miért írom le most?

Mert üzenete máig érvényes számomra. Úgy kell rendezni életünket, hogy tekintetünket mindenekelőtt Istenre függesszük. S adni kell olyan

időt is Istennek, amit kizárólag neki szentelünk. (Mert rendelkezünk ilyen idővel.) Amikor elég csendben vagyunk ahhoz, hogy észrevegyük mikor gyengéd szeretetével megérint, megszólít bennünket, s önmagával akarja teljessé tenni életünket.

De visszatérek a jelenbe. Március 6-án mind egybegyűltünk, akik most vagy korábban az imaközösséghez tartoztak. Hosszú asztalt ültünk körbe a plébánia nagytermében. Hála Ildikó szervező munkájának, erről az utolsó alkalomról azok is értesültek, akik elköltöztek a plébánia közeléből.

Igen, utolsó alkalom volt.

Búcsúzni, hálát adni, megköszönni jöttünk össze...

Köszönetet mondani Áginak és Lacinak a szolgálatért, aminek folytatására már nem tudnak vállalkozni. A hétfő estékért, amikről ők egyetlen alkalommal sem hiányoztak.

Isten áldja meg életüket!

Mindent köszönünk!

A Szent Ignác-i imaközösség nevében:

Dobiné Pető Mária

ELSŐÁLDÓZÓK

Január-februári találkozóink

Idén már két alkalommal sikerült egybegyűlnünk a leendő elsőáldozó gyermekekkel és szüleikkel, hogy egy közös délelőtti folyamán ismerkedjünk egymással, közösségben beszélgesünk Jézusról és a számukra oly fontos szentségekről.

Január 14-én az Oltáriszentség témakörével foglalkoztunk, február 18-án pedig a bűnbocsánat szentségéről beszélgettünk. Nagyon nagy élmény, hogy az idei csoport már 3 éve tanul hittant az iskolában heti egy órában, és ismereteik tükrözik a hitoktatóik eredményes munkáját. Nagyon lelkes tanulók egytől egyig, öröm velük az együtt töltött idő. Szeretnénk, ha a családok gyermekeikkel együtt bekapcsolódnának a közösségbe, figyelemmel kísérik hitbeli fejlődésüket, és élnének a lehetőséggel, hogy otthon a családi fészeken is tudjanak Jézusról, a tanításáról, és a Megváltásról beszélgetni.

Valkócziné Mihály Emese

Februári találkozó

Találkozónkat szokásunkhoz híven imával kezdtük, majd a hónap szentjeiről és a boldogokról való megemlékezéssel folytattuk.

A hónap szentjei közül néhányat részletesebben is ismertettünk.

Szent Balázs püspök és vértanú az örményországi Szebaszte püspöke volt a IV. században. Tisztelete a középkorban az egész egyházban elterjedt.

A Lourdes-i Boldogságos Szűz Mária 1858. február 11. és július 16. között a franciaországi Lourdesban, a massabielle-i barlangnál alkalommal jelent meg Soubirous Bernadettnek. Ezt az egyszerű leányt használta fel a Szent Szűz arra, hogy a bűnösöket megtérésre szólítsa fel, és az egyházban új lendület adjon az imádságnak, a keresztény szeretetnek, a betegek és a szegények szolgálatának.

Szent Cirill Szerzetes és Szent Metód püspök Európa társvédőszentjei. A Tesszalonikában született Cirill kitűnő nevelést kapott Konstantinápolyban. Testvérével, Metóddal Morvaországba ment a hitet hirdetni. Az úgynevezett cirill betűkkel liturgikus szövegeket szerkesztettek szláv nyelven. Midőn Rómába hívták őket, ott Cirill 869. február 14-én elhunyt, Metódot pedig püspökké szentelték. Ő azután Pannóniába jött, és fáradhatatlanul hirdette az evangéliumot. Sokat szenvedett irigyeitől, de a pápák megvédték. Velehrádban halt meg 885. április 6-án. II. János Pál pápa 1980. december 31-én Európa társvédőszentjeinek nyilvánította őket. Az ünnepük február 14-én van.

Szent Péter apostol székfoglalását (február 22.) Rómában már a IV. századtól megünnepelték, hogy kifejezzék a Péter apostolra alapozott egyház egységét.

KÖNYÖRGÉS

Mindenható Istenünk, te Péter apostol hitvallásával sziklaalapra ál-

lítottál minket. Segíts, hogy rendületlenül helytálljunk minden viszontagságban. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Amen.

Szent Polikárp püspök és vértanú az apostolok tanítványa, később Szmirna püspöke volt. Itt volt vendége Antiochiai Szent Ignác. Rómába utazott, hogy a húsvéti kérdésben

delmeit, a keresztényüldözéseket és a krisztusi tanítások elterjedését. A lélekemelő történet Rómában zárul, ahol Péter az üldöztetések és Néó császár vérengzései közepette szervezi és összefogja az első keresztény közösséget.

A film vetítése után beszéltünk a történet egyházi és történelmi vonatkozásairól.

Lehetőségem volt feltöltődni lelkileg egy lelkigyakorlaton, Péliföld-

Részlet a Péter, a kőszikla című filmből

Anicetus pápával tárgyaljon. 155. február 23-án szenvedett vértanúságot, amikor szülővárosának cirkuszában máglyán elégették.

Szent Mátyás apostolt az apostolok Júdás helyébe választották, hogy tanúskodjék az Úr feltámadásáról. A tizenkettő közé sorolták, amint az Apostolok Cselekedeteiben olvasható (1,15-26). Az ünnepe február 24-én van.

Hogy jobban megértsük a szentek életét, levetítettük a Péter, a kőszikla című filmet. A különleges történet Jézus halálától kezdődően mutatja be Péter apostol életét, a kereszténység történelmének legizgalmasabb időszakát: az első keresztények küz-

szentkeresztben, 2017. február 24-től 2017. február 26-ig. Az elmélkedés témája a szeretet volt. Szeretet a családban, a közösségekben, az egész életünkben. Elsőként a Názáreti Jézus irántunk való szeretetéről elméltünk. „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, aki életét adja barátaiért”.

Későbbiekben Ferenc pápa, majd a szentek és papok nézeteit beszéltük meg a szeretet kapcsán.

Rendszeresen részt veszünk önkéntesként a Karitás munkájában is.

A találkozót énekléssel és imával zártuk.

Parizán Klári

Máté-passió

Kedves testvéreim!

Az idei liturgikus évben vasárnapként Máté evangéliumát olvassuk, így április 9-én a virágvasárnap miséken is a Máté-passiót fogjuk hallani.

Szeretném újra feleleveníteni, hogy előkészületként egy héttel előtte 2017. április 2-án, vasárnap délután fél 2-től közösen meghallgat-

hatjuk, hogy az „ötödik evangélista” Johann Sebastian Bach ezt hogyan öntötte zenébe.

A közel 4 órás mű Otto Klemperer vezényletével hangzik fel vetített német és magyar szöveggel. Erre a különleges „lelkigyakorlatra” sok szeretettel várunk mindenkit a plébánia nagytermébe.

Kemenes András

Nagymarosi találkozó

Kedves hittanosok!

2017. május 20-án rendezik a Nagymarosi Ifjúsági Találkozót, amire a hittanosaink közösen

mennek. Találkozunk aznap Rákospalota-Újpest vasútállomáson 7.53-kor!

Hitoktatók

Kismaros

Kedves testvérek! A hittanos csoportjaimmal minden évben elmegyünk a kismarosi ciszterci nővérekhez, hogy megismerkedjünk a megszentelt élet szépségeivel és mindennapjaival. Idén szeretném hívni a közösségünket, csatlakozzanak hozzánk! Ha szeretnél bepillantani a ciszterci nővérek életébe, és egy napot szeretnél velük tölteni, megtudni, hogyan élnek, hogyan imádkoznak, csatlakozz hozzánk! A családi programnak is kitűnő minizarándoklatunkra szeretettel várok minden érdeklődőt! 2017. május 27-én 7.53-kor indul a vonatunk Rákospalota-Újpest vasútállomásról.

Gersei Kata

VERS

Szentlélekhez

Add meg Vigasztaló a csendet,
Hadd merüljek a végtelenbe.
Hol ünneplőt ölthet a lélek.
S nem öli a világ zenéje.
Összeérhet a föld az éggel,
És betölthet az éltető béke.

Add meg Vigasztaló a csendet,
Hogy az Isten újjá teremtsen.
És akkor majd újjá születhet
A teremtő képmása bennem.
Hadd legyen igaz, feddhetetlen,
És sugárzón szép, mint a szentek!

Dobiné Pető Mária

KÉPVISELŐ-TESTÜLET

Beszámoló a márciusi ülésről

A plébánia képviselő-testülete március 19-én megtartotta idei második ülését, amelyen meghallgatta István atya beszámolóját a plébániai közösség növekedéséről, a plébániai közösség növekedéséről, a plébániai közösség növekedéséről, a plébániai közösség növekedéséről. A testület – az új egyházmegyei szabályzattal összhangban – létrehozta az Evangelizációs Munka-

csoportot, melynek koordinálására Gógucz Emmát kérte fel az egyházi és világi vezető.

Mivel Horváth Jánosné lemondott a Karitás-vezetői tisztségéről, így testületi mandátuma is megszűnt (a szavazati joggal rendelkező képviselők száma így 17). Kati sok éves, testületben végzett szolgálatáért hálás szívvel mondunk köszönetet!

Vágvölgyi Gergely

Programnaptár

MÁRCIUS

- 24., péntek:** 17.00-kor gitáros keresztút a templomban. 18.00-kor nagyböjti triduum első szentmiséje. A lelkigyakorlatos szentbeszédet Fábry Kornél atya tartja.
- 25., szombat:** 18.00: a lelkigyakorlat második szentmiséje.
- 26., vasárnap:** Nagyböjt 4. vasárnapja. A 18 órás szentmise a triduum zárómiséje.
- 27., hétfő:** 14.00-kor idősebbek teadélutánja a plébánián.
- 31., péntek:** 17.30-tól keresztút a Laudate kórossal a templomban.

ÁPRILIS

- 1., szombat:** Elsőáldozásra készülő gyerekek és szüleik

találkozója 9 és 12 óra között a plébánián. Elsőszombat, 17.15-kor a Rózsafüzér Társulat titokcseréje.

- 2., vasárnap:** Nagyböjt 5. vasárnapja. Elsővasárnap, 19.15-től dicsőítés a plébánia nagytermében.
- 7., péntek:** Elsőpéntek, szentmisék 7 és 18 órakor. 19 órakor fáklyás keresztút, indulás a templomtól.
- 9., vasárnap:** Virágvasárnap, a 9 órás szentmisén körmenet, a 11 órás szentmisén a Laudate Kórus énekel.
- 13., csütörtök:** Nagycsütörtök, 18.00-kor szentmise az utolsó vacsora emlékére.
- 14., péntek:** Nagypéntek, Urunk halálának napja, 14.15-kor keresztút, 15.00-tól szertartások.

15., szombat: Nagyszombat, 20.00-kor húsvéti vigília, ünnepi szentmise.

16., vasárnap: Húsvét vasárnap, Urunk feltámadásának napja, legnagyobb ünnepünk. 10 órakor ünnepi körmenet és szentmise, 18 órakor szentmise.

29., szombat: Plébániai kirándulás (részletek a hirdetésekben és a plakáton).

A SZENTMISÉK RENDJE:

Hétfő, szerda, péntek:	7.00
Kedd, csütörtök, szombat:	18.00
Vasárnap:	9.00 (gyerekmise), 11.00, 18.00

IRODAI ÓRÁK:

hétfő, csütörtök:	16.00–18.00
kedd:	9.00–11.00

Agapé:

MÁRCIUS

26.: Képviselő-testület

ÁPRILIS

- 2.:** 5–9. osztályos hittanosok
9.: Fiala házások

PLÉBÁNIÁNK ADATAI

Cím: 1046 Budapest, Rákóczi tér 4–8.

Telefonszám: +36 1 369 0393

Bankszámlaszám: CIB Bank 10700457-69099728-51100005

Honlap: ujpestkertvaros.hu

 COPYGURU
fénymásolás • nyomtatás • diplomakötés...

Az Újpest–Kertvárosi Szent István Plébánia lapja. Megjelenik havonta 400 példányban. ■

Egyházi felelős és kiadó: HORVÁTH ISTVÁN plébániai kormányzó ■ Honlap: www.ujpestkertvaros.hu ■

Kövessen minket a Facebook-on is! ■ Adószám: 19819057-1-41 ■ Főszerkesztők: FARAGÓ ANDRÁS és VÁGVÖLGYI GERGELY ■

Olvasószerkesztő: TAJTI RÓBERT ■ Tipográfia: VALKÓCZI JÓZSEF ■ E-mail: kertvarosikronika@gmail.com